

EVET HASBUNELLAH!

Nureddin Yıldız Hocaefendi'nin 13.04.2008 tarihli (40.) Hayat Rehberi dersidir.

Bismillahirrahmanirrahim

Elhamdülillah vessalatu vesselamu ala Resûlullah

Değerli dostlar, bugün bir ayeti anlamaya çalışacağız. Sürekli okuduğumuz, hatimlerle devrettiğimiz Kur'an'ı anlamış olsaydık ne karımız olurdu, anlamadan deviriyoruz, hatmediyoruz, ölülerimize sevk ediyoruz, kendi defterlerimize yazdırıyoruz bu anlamadan devrettiğimiz Kur'an'ın bize nasıl kardan en azından kardan bir sürü zararlara neden olduğunu anlamaya çalışacağız.

Kardeşler,

Hepimizin Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem efendimizin hayatından iyi bildiğimiz olaylardan bir tanesi meşhur Uhud savaşıdır. Uhud savaşını bildiğiniz gibi Müslümanlar, ilk hezimet olarak yaşadılar ve başta Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem efendimiz olmak üzere Ashabı kiram ağır yaralarla o savaşı bitirdiler. Bildiğiniz gibi efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem in çenesine miğfer parçası battı, mübarek yüzü yaralandı, dişi kanadı. Amcası Hamza bin Abdulmuttalib radiyallahu anh şehit oldu. Medine'de İslam devletinin kurulmasına vesile olan Musab bin Umeyr radiyallahu anh şehit oldu. Yetmiş iki sahabi Uhud'da çok hunhar bir şekilde şehit edildiler. Daha da önemlisi Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemi Ashabı kiram omuzlarında taşımak zorunda kaldılar, böyle vahim bir sonuçla Uhud afete dönüştü. Yine bildiğimiz olay, Uhud aslında kazanılmış bir savaştı, sabah erken saatlerde başladı. Öğle saatleri olmadan Uhud kazanıldı. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem efendimizin bir talimatına aykırı davranan birkaç sahabenin yüzünden kazanılmış bir zafer, maalesef hezimete dönüştü. Yani ilk saatlerde ashabı kiram müşrikleri dağıttılar perişan ettiler.

Bu müşrikler kaçmaya başlayınca asıl kritik noktadaki görevli elli sahabi "elhamdülillah bu iş erkenden bitti kurtulduk" diyerek görevlerini ihmal ettiler. Halid ibni Velid o zaman Müslüman olmayan Halid ibni Velid radiyallahu anh fırsatı çok iyi değerlendirdi, orduyu arkadan kuşattı, bir önden bir arkadan saldırıya uğrayınca Ashabı Kiram da perişan oldular. İşte Hamza bin Abdulmuttalib efendimizin amcası radiyallahu anh şehit oldu. Musab bin Umeyr şehit oldu. Onlardan başka yetmiş kadar sahabi şehit oldu.

Resûlullah sallallahu aleyhi ve selleme isabet oldu. Yani çok büyük bir perişanlık yaşandı. Yani efendimiz aleyhisselamı ashabı kiram saatlerce gizlemek zorunda kaldılar. Bu gizleme pozisyonunu da müşrikler çok iyi değerlendirdiler. "Muhammed'i öldürdük" dediler. "Muhammed'i öldürdük" sözü gökten büyük bir kaya gibi ashabı kiramın üzerine düştü o zaman. Şimdi aslında efendimiz aleyhisselam öldürülmedi ama yok yaşıyor diyebilmen için çıkarıp göstermen lazım burada yaşıyor demen lazım. Efendimizi gösterecek müşrikler orayı ok yağmuruna tutacaklar, savunacak durumda değil ashabı kiram.

Bunun için gizlediler efendimiz aleyhisselamı bir oyuğa. Gizli saatlerce bekleyince de bu sefer öbür taraf alaylar çekmeye başladılar. "Muhammed'i öldürdük, işte bu kadardı bunların takati. "Müthiş bir propaganda yaptılar. Sonunda Hazreti Ömer dayanamadı "Ya Resûlullah bu sözler çok ağırımaya gidiyor çıkıp bir cevap vereyim şunlara" dedi. Da efendimiz aleyhisselam müsaade etmedi. Çünkü vereceği cevap stratejik bir noktada bulunduğu için aleyhisselatu vesselam efendimiz konumunu ortaya çıkaracağından tehlikeli oldu.

Her hâlükârda müşrikler tam bir yıl önce büyük bir darbe yemişlerdi Bedir'de perişan olmuşlardı. O perişanlığın Ebu Cehil gibi uluları ölüp gitmişti Bedir'de. Onun intikamını almak için geldiler.

O intikamı kendi çaplarında Hamza'yı öldürerek, Musab'ı öldürerek almış oldular, öyle düşündüler. Ama oradaki yetmiş şehitten yetmiş iki şehitten daha büyük facia Medine'ye "Resûlullah

öldürüldü" şeklinde bir haber ulaşmasıyla oldu. Uhud Medine'ye çok yakın, Medine'nin daha kuzey tarafında üç kilometre, sessiz bir saatte bağırılan belki de çok rahat Medine'de duyulacak kadar yakın. Hemen bu faciâ haberi Resûlullah öldürüldü, Musab öldürüldü, Hamza öldürüldü haberi Medine'ye çok çabuk ulaştı. Medine, münevver Medine, nurlu Medine bir saat içinde kapkara oldu. İnsanlar çok feci mahzun oldular. Bütün sahâbi sayısı Uhud'a katılan sahâbi sayısı zaten yedi yüz kişiydi bunlardan yetmiş kadarı şehit oldu. Altı yüz küsur kişi kaldı. En az beş yüz tanesinin üzerinde de ok ve kılıç yarası vardı. Çok perişan durumdaydılar. O kadar ki bu yara pozisyonunu tahlil etmek için bilgilere dönüş yapıyoruz mesela yetmiş sahâbi şehit olmuş. Bu sahabilere mezar kazılacak orada müşrikler çekip gittiler mezar kazılacak. Mezar kazamıyorlar. Mezar kazılacak yer kumluk arkadaşlar. Yani kürekle işte neyse üç defa vurdun mu açılıyor zaten kum, kum arazisi. Kumluk bir arazide altı yüz otuz kişi yetmiş tane mezar kazamaz mı, bir metrelik çukur kazılacak nihayetinde. Yani o kadar yara almışlar ki otuz, kırk tane kürek sallayacak halleri kalmamış.

En az beş tanesinin üzerinde ok var. Ok isabet etmiş kiminin gözüne gelmiş, kiminin elinin ortasını delmiş geçmiş bu pozisyonda yani çok vahim bir yara almışlar. Allah hepsinden razı olsun. Bu pozisyon bu yaralı pozisyonlarına rağmen efendimiz aleyhisselama geldiler, yani "bu mezarları kazamıyoruz ne yapacağız Ya Resûlullah?" dediler, takat yok. Efendimiz aleyhisselam da "bir mezar kazın, bir mezar kazın iki kişi, üç kişi koyun mezara" buyurdu. Yani beş on tane kazın bari diye talimat verdi. İşte bir mezara iki kişi, üç kişi konabildi. Bu durum. Yani ashâbı kiram gibi himmetli insanlar, gayretli insanlar mezar kazacak durumda bile olmadılar, birbirlerine tutuna tutuna işte üç kilometreyi akşam saatlerinde ancak Medine'ye gelebildiler. Medine'den zaten kadınlar, çocuklar, yaşlılar Medine'de kalanlar herkes perişan bir vaziyette Uhud'a kadar gittiler. Kimi ağlıyor, kimi, kiminin kocası, kiminin oğlu kiminin kardeşi herkesin bir şehidi var, yaralı durumdalar. Çoğunun oraya binerek gittikleri hayvanları zaten öldürüldü yani hayvanları da yaralandı yürüterek Medine'ye geldiler.

Bu durum arkadaşlar Kur'an'ı Kerim'de Ali İmran Suresi'nde çok uzun uzun anlatılıyor. Abdullah ibni Mesut radiyallahu anh diyor ki " Biz Uhud gününe kadar kendimizi tam Müslüman zannederdik" diyor "sonra Uhud günü anladık ki daha kat edecek çok mesafemiz varmış bizim, Uhud günü anladık" diyor. Mesela neyi anladılar Uhud günü? Bir defa Uhud'a bin kişi gittiler. Bin kişiyle yola çıktılar. Üç kilometre Uhud, iki kilometre gitmeden üç yüz kişi gerçek yüzünü ortaya çıkardı, "lüzumsuz bir savaş bu, boşuna öldürülüyor burada" dediler, üç yüz kişi geri döndü münafıklar. Bin kişiden üç yüz kişi geri döndü mü bu rakam hemen hemen üçte bire tekabül ediyor.

Yani yaklaşık net dörtte biri elenmemiş durumdalar. Yani Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem komuta ettiği, sabah namazını kıldığı bir yerde bile dört sabah namazı kılmıştan bir tanesi, üç kilometre gidemedi. Çok haklı ve çok büyük bir tespit yapıyor Abdullah bin Mesut radiyallahu anh, "o güne kadar biz tam anlamamıştık bu işleri" diyor.

Dikkat ediniz arkadaşlar, sabah namazını mescitte kılan Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem efendimize itaat ettiğini söyleyenlerden, iman ettiğini söyleyenlerden dört kişiden ki daha yüksek bir rakam bu anlaşılın diye dörtte biri iki kilometre sonra geri döndü.

Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemden bin dört yüz sene sonra bin kişiyle yola çıkılsa kaçının geri döneceğini buradan tahmin edebilirsiniz. Biz Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem hayatını, ashâbı kiramı masal olarak okumuyoruz, ders olarak okuyoruz, ibret olarak okuyoruz.

Camideki cemaate güvenip, caminin derneğine güvenip, Kur'an kursu derneğine güvenip filan vakfına güvenip, sen cepheye gitmeye kalkarsan ya da büyük uzun metrajlı bir yolda Allah için büyük ameller yapmaya kalkarsan sen yani ne kadar gideceğini hesap etmen lazım. Medine'den peygamberin avucunda yetişmiş insanlardan bile üç yüz kişi iki kilometre gidemediler. Bildiğiniz iki kilometre he iki bin tane metre demek. Yani bu rakam hepimiz için çok büyük bir ders. Bu yüzden Abdullah ibni Mesut

"biz Uhud'a gidinceye kadar tam Müslüman süper olduk zannediyorduk" diyor, "Uhud'da anladık çok şeyi."

Uhud'da baktık ki kat etmemiz gereken çok daha mesafeler varmış. Bir ikincisi burada bir Müslümana bir vakıfta görev veriyorsun, "sen salı günleri burada nöbetçisin" diyorsun öbür gün, salı günü bakıyorsun adam yok orada. "Ya bizim kızın filanca gelecekti de onları götürmeye gittim." İki saatlik bir iş için sen, sekiz saatlik görevi bıraktın ama? "Ya o çok önemli işte, köleniz miyiz biz sizin?" hemen mazeretler başlıyor. Ya bu camiye beraber yapmaya başlamamış mıydık? Sen hiç ilgilenmiyorsun bu işle. Ya benim biliyorsunuz şu var. Aynı şeyi arkadaşlar Allah'ın en seçkin kulları olan, en iyi Müslümanlar olan ashabi kiramda da görüyoruz. Elli kişi Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem efendimiz buradan ayrılmayacaksınız her şeyin bittiğini, hepimizin öldüğünü görseniz de buradan ayrılmayacaksınız, düşmanın hepsini öldürdüğümüzü görseniz de buradan ayrılmayacaksınız, dedi Efendimiz onlara. Tam böyle söyledi ama. Onlarsa ne yaptılar, baktılar ki müşrikler, kaçın kaçın geliyor, diyor. Müşrikler kendi aralarında. Anladılar ki müşrikler dağılıyor. Bir tanesi dedi ki, arkadaşlar burada boşu boşuna bekliyoruz. Kovalayalım şu melunları. Başkanları da dedi ki, ne yapıyorsunuz arkadaşlar size Resûlullah ne dedi? Bütün müşrikler ölse de buradan gitmeyeceksiniz, dedi. Sizin derdiniz zafer değil ki siz Resûlullah'ın emrine uyun size ne ya bekleyin burada. 'Ya boşu boşuna ne bekleyeceğiz güneşin altında.' 'Yahu size bekleyin' dedi Resûlullah. Tabi onlar buldukları noktada bütün cepheyi göremedikleri için büyük komutanın başkomutanın onlara bu talimatı niye verdiğini de anlayamadılar. Ama emre itaattir esas olan. Sen orda öldürülse de onlar da öldürülse peygamberin de öldürülse sen orda beklemen lazım. Anlayamadılar. Elli kişiden üç kişi kaldı. Kırk altısı çıktı gittiler. Kırk altısı da şehit oldu. Halid İbni Velid'in kılıcı altında. Bile bile şehadete gittiler. Peygamberin yaralanmasına vesile oldular. Uhud'un hezimete dönmesine vesile oldular. Yola çıkarken o gün bile dörtte birin geri dönme riski vardı. Bekleyen o elli kişiden kırk altısı ihtiyaç duymadılar. Yani tamam bu iş düzeldi. Bitti zannettiler emre itaat etmediler. Sonuna kadar, saat beşe kadar bekleyemediler orada. Şehit oldular cenneti boyladılar ayrı bir şey. Çünkü onların mezarının başında efendimiz aleyhisselam şehadette bulundu. Hepsi cennettedir, dedi. Ufak bir hatadır bunların yaptığı, dedi. Pahalya mal oldu ayrı bir konu.

Her hâlükârda Uhud'da muhteşem dersler var. Allah rahmet eylesin Seyyid Kutub diyor ki, hezimet mezimet ama İslam'ı bugünlere getiren Uhud'dur, diyor. O hezimet sayesinde İslam bugünlere geldi, diyor. Eğer Bedir'deki galibiyet ikinci yıl üzerine Uhud'da da gerçekleşseydi ashabi kiram ayakları yerden kesilecekti şımaracaklardı. Nitekim Bedir'de ki galibiyetten dolayı şımarıldılar. O elli kişi bizim zaten önümüzde ordu dayanmıyor, melekler dağıtıp gidiyor bizden önce, diyerek oradan gittiler. Hâlbuki o hezimet Uhud'daki hezimet öyle büyük öyle ağır öyle kaliteli bir ders oldu ki ashabi kirama, Uhud'dan sadece beş sene sonra Mekke'yi fethedip işi bitirdiler. Ama Uhud'da şımaran müşrikler beş sene kaval çaldılar Mekke'de, Muhammed'i ürküttük diye. Onlar o sarhoşlukla beş sene beklediler. Daha sonra İslam ordusunu Mekke'de görünce iş işten geçtiğini anladılar. Dolayısıyla Uhud hezimet ama her hâlükârda akibetin ne olacağını sadece Allah biliyor. Bakıyorsun o hezimetten Mekke'nin fethi çıkıyor. Bedir'deki o muhteşem büyük meleklerin desteğiyle gerçekleşmiş zaferden de Uhud hezimetini çıkırtı ortaya. Uhud apayrı bir konu tabi ama her hâlükârda Uhud'da bizim istifade edeceğimiz bugüne uyarlayacağımız büyük dersler var. İslam'ı kendisine dert edenler için şüphesiz. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem efendimizin hayatını, ashabi kiramı örnek alarak bizim de cennete girmemize vesile olacak dinin ilk yaşayanları olarak nasıl yaşadılar? Nelerle karşılaştılar? Bana ne dersler çıkıyor bundan diye düşünenler için Uhud başından sonuna kadar bir ders bir ibret. Dileriz Allah benzer faciaları yaşamadan o derslerden kendimize pay çıkarmayı hepimize nasip kılar.

Kardeşler,

Ashabı kiram böyle bir hezimet yaşadılar. Müşriklerde Muhammed'in işini bitirdik -onların deyimiyle söylüyorum- sallallahu aleyhi ve sellem. İşini bitirdik diye davullar çala çala geri gittiler. Müşrikler Mekke'den geldi Mekke-i Mükerreme beş yüz kilometreye kadar yakın bir mesafe veya o çapta bir mesafe. Müşrikler geri döndüler. Ashabı kiram da artık perişan bir vaziyette birbirlerine tutuna tutuna, yara bere içerisinde Medine'ye geldiler. O ara müşrikler Müslümanlardan önce yani ashabı kiramdan önce dönmüşlerdi. Müşrikler yaklaşık elli altmış kilometre kadar gidince kafalarına şöyle bir vesvese getirdi şeytan dedi ki, yahu bu Muhammed ve adamları hazır elinize düştü siz bunları yaralı olarak bıraktınız. Hiç aslan yaralı bırakılır mı? Şeytan bunlara böyle ilhamda bulunmuş. Yaralı bereli bir aslan bırakılır mı? Tam elinize düştü fırsat niye Medine'yi kafalarına yıkmadınız? Gibi bir düşündüler. Yaklaşık bir yüz kilometre gittikten sonra geri döndüler. Hazır elimize bunlar yaralı düştü. Medine'yi başından sonuna kadar kökten bitirelim dediler. Bu haber kısa bir zamanda Medine'ye ulaştı aynı gün. Ashabı kiram yara bere kiminin kolu kopmuş kiminin burnu yaralanmış mesela burnu kopan sahabe var. Burnu kopmuş o yarasıyla meşgul, kiminin gözüne ok isabet etmiş. Herkes revirde. Revir evlerinin bahçesi. Hurmalarının altı revir işte. Orda işte. Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem de evine gelmiş. Üstünde ki zırhı çıkararak yaralarını pansuman ettirecek nasıl pansuman ettirecekse? Haber gelmiş. Müşrikler geri dönüyorlar. Geri dönemleri demek, bir defa müşrikler üç bin kişi. Onlardan iki yüz kadar yaralı var. En az iki bin beş yüz tane sağlam adamları var. Medine'de ki erkek sahabe sayısının toplamı bin iki yüz tane zaten. Yaşlısı ihtiyarı onların beş yüz tanesi sakat, yaralı yani üç yüz dört yüz tane sağlam adam var. Üç yüzü münafık geri dönmüşler. Yüz kişi, iki bin beş yüz kişinin önüne çıkması lazım. Medine'yi savunmak için. Pozisyonu çok iyi takdir edelim bir ayeti anlayacağız. Daha sonra ayeti okuyacağız.

Bir ayeti anlamaya çalışacağız pozisyon çok önemli. Şimdi yüz tane iki yüz tane kılıç tutabilecek sahabe var. Belki o kadar da çocuk var. İşte on beş yaşında, on altı yaşında çocuk var. Onlardan da iki tanesi Uhud'da şehid düşmüş. On dört yaşında Uhud'a katılmış orda şehid düşmüşler. Çok bir nüfus yok kalabalık yok. Münafıklar bu pozisyonu çok iyi değerlendirdiler.' Adamları kudurtunuz şimdi Medine'yi başımıza yıkacaklar yaptığınız iş miydi sizin?' Demeye başladılar. Galip gelseydi o ordu, biz anlamıştık zaten gerek yoktu onun için biz geri gelmiştik, diyeceklerdi. Her zamanki kaypak tavırlar. Sen galipsen biz zaten dua ettikte sen bugünlere geldin, olacaktı. Sen mağlupsan biz anlamıştık niye biz katılmadık enayi miydik? Mantıklar her zaman böyle. Sen iktidardaysan biz oy verdik geldi oldu. Sen iktidarda değilsen senin olmayacağın belliydi oyumuzu zayı etmedik biz. Klasik münafık Âdem aleyhisselamdan beri münafık tavrı bu. Cami derneğinde de tavrı budur. Yaaa belediye ile sürtüşmeyelim. Bu cami buraya olmaz diye başlar lafa. Caminin minaresinde ezan okundu mu, elhamdülillah başta biz vardık olur.

Şimdi efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem üzerinde ki zırhı çıkaracak. Kendi zırhını çıkaracak hali de yok. Fatıma annemiz gelmiş üzerinden zırhını çıkarmaya çalışıyor. Üstünde ki zırhını çıkaracak hali yok Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem. Ashabı kiram daha beter. Ashabı kiram daha beter. Yani düşünün Talha radiyallahu anh, aşere-i mübeşşereden efendimiz sallallahu aleyhi ve sellemine yanağına demir parçası batmış miğferinden, bunu biriniz çekin, diyor sallallahu aleyhi ve sellem. Talha radiyallahu anh, parmaklarıyla çekecek takati yok. Oturmuş, dişleriyle çekmiş onu. Yani ellerini kullanacak takatleri yok. Bir demir parçasını şu kadar bir demir parçasını çekecek takat yok ellerinde, kan akıtıyorlar ve bu dediğimiz kardeşler en az kırk beş derece güneşin altında bu işler oluyor. Klima altında değil. En az kırk beş derece de. Kışın bile kırk beş derece sıcaklık oluyor.

Her hâlükârda ki bu zayıat esnasında münafıkların bombardımanı çok kötü. Devamlı bombardıman yapıyorlar. Adamlar geri geliyor. Kim bilir Mekke'den ne kadar daha yedek adam aldılar. Bütün Araplar şimdi burayı basacak. Dünyayı karşımıza aldınız değer miydi bu? Böyle bombardıman yapıyorlar. Şimdi düşünün arkadaşlar, birinin başı ağrıyor veya bir sıkıntısı var gelen

giden de, sen niye sigara içiyordun zamanında, iyi oldu sana diyor. Adam kanser tedavisi görüyor, yahu içiyor da içiyor, bırak Allah şifa versin de yalandan git yani madem kızılıyorsun. Hani Nasreddin hocanın atı çalınmış gelen giden ahırını niye açık bıraktın, tel niye çevirmedin herkes bir şey diyormuş da, yahu arkadaşlar hiç mi hırsızın kabahati yoktu, demiş. Şimdi bunun gibi bir pozisyon münafığın bir geliyor. Oraya gitmeyecektik, diyor. O yanıştı, diyor. Hamza'yı öne çıkarmayacaktın. Adamlar geldi. Medine'yi kuşattılar eyvah bahçeler gitti. Yani yeteri kadar herkesin derdi var. Kolu yara ayağı kırılmış. Hayvanı öldürülmüş. Yani bin bir dert var bunlarda bombardıman yapıyor. Tabii hoşlarına gidiyor onların. Yani çöksün tamamen psikolojik olarak çöksün Müslümanlar, yeter yahu bir kere oldu bu iş desin istiyorlar. Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem -ayet anlayacağız dikkat edin arkadaşlar- Bilal'i çağırıyor 'Bilal' diyor. Şimdi dikkat ediniz müşrikler yüz kilometreden geri döndüler. Geri döndüler. Medine'yi kökten temizlemeye geliyorlar. İki bin beş yüz sağlam adamları var kılıçları elinde. Ebu Cehil'in intikamını almak için geliyorlar. Ashabi kiramdan sağlam ayakta durup iki rekât namaz kılabilen insan sayısı en fazla beş yüz kişi. Namaz kılacak kadar takati olan beş yüz kişi var. Gerisi kadın çoluk çocuk ihtiyarlar, seksenlik, doksanlık ihtiyarlar. Ama böyle bir pozisyon var. Bilal'i çağırıyor efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem. 'Bilal Medine'yi dolaş de ki Resûlullah diyor ki, bugün Uhud'a çıkan altı yüz otuz kişi Resûlullah'la beraber düşman kovalamaya çıkacak de. Bugün Uhud'da kılıç kullanmayan hiç kimse de bizimle gelmeyecek' diyor. Çok önemli bu arkadaşlar. Altı yüz otuz kişi sağlam kalmış, sağlam yani hayatta kalmış o altı yüz otuz kişi gelecek bir kişi dahi katılmayacak bize diyor. Bu ölümcül bir karar bize göre. Bilal Medine'yi dolaş diyor ki 'Resûlullah emretti bugün hayatta kalan ve Uhud'a katılan altı yüz otuz kişi kılıçlarını alsın atı olan devesi olan alsın gelsin. Düşman kovalamaya çıkacağız.' Münafıklar hoparlörü sonuna kadar açıyorlar, bu delilik, diyorlar. Adamlarla sağlamken uğraşmadınız, yaralı bereli nereye gidiyorsunuz siz. Muhammed sizi öldürmeye götürüyor, gitmeyin. Üstelik onlar ilave de yapıyorlar. Bütün Arapları da topladılar en az on bin kişi oldular. Sizi çil sürüsü gibi dağıtacaklar. Böyle propaganda yapıyorlar. Sahabi kiram arkadaşlar o gün slogan üretmişler. Onlar münafıklar propaganda yapınca onlar da Hasbunallah deyip yola çıkmışlar. Kılıcın yok diyor, Hasbunallah diyor. Deveni vurdular, öldürdüler senin Uhud'da, Hasbunallah. Altı yüz otuz kişi 'Hasbunallah' sloganıyla yola çıkmışlar. Ne demek Hasbunallah? Allah bize yeter, kılıcın yok, Allah yeter, deven yok, Allah yeter. Hasbunallah نعم الوكيل Allah bize yeter, onu vekil ettik. O ne güzel vekil. Allah ne güzel vekil.

Kardeşler,

Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem aynı gün, gece, düşmanın üzerine o altı yüz otuz kişiyle çıkıyor. İki sahabi develeri Uhud'da öldürülmüş, ikisi de geliyorlar bir tanesinin ayakları kesilmiş, o da geliyor. O da ağabeyinin omzuna tutunarak geliyor. Bu pozisyonda yirmi kilometre gidiyorlar, Hamrau'l Esed denen bir yere gidiyorlar. Hamrau'l Esed; Mekke'ye doğru Medine'den yirmi kilometrelik bir mesafe. Bu ordunun yirmi kilometre üzerlerinde silahlar, işte yiyecek, içecek bütün ordu donanımıyla gidiyorlar böyle. Hamrau'l Esed yüksek tepelik bir yer. Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem "burada konaklayalım" diyor. O konakladıkları yerde akşam oluyor. "Büyük ateşler yakın!" diyor. Her on metrede büyük bir ateş yakıyor. Müşrikler geliyorlar, müşrikler de bir on kilometre yaklaşmışlar. Müşrikler de bu adamlar bu ateşleri niye bu kadar yaktilar diye merak ediyorlar.

Yüzlerce ateş kümesi. Uzaktan bakıldığında onlar bütün Medine ateş altında zannediyorlar. Ee Allah kalplerine bir korku atıyor: "Bu Muhammed bu kadar adamı nerden buldu, geri geldi?" diyorlar. Oradan geçen birisine diyorlar ki: "sen gördün mü Muhammed'in ordusunu?" "Gördüm." diyor. "Nerde?" "Hamrau'l Esed Tepesi'nde onlar" diyorlar. "Ee Ne yapıyorlar onlar?" "Ne bileyim ateş yakıyor." diyor. "Kalabalık mı onlar?" diyor. "Ateşine bakılırsa elli bin kişi var onlar." diyor.

Arkadaşlar, iş Allah'ın işi, sen ne karışılıyorsun ya. حَسْبُنَا اللَّهُ dedin mi? Dedin. Ciddi misin bunu söylerken? Hakikatten mi, Allah sana yeter mi? yeter. Adam kalp taşıyor kardeşim. Küçük bir ilham

geliyor kalbine, küçük bir vesvese bitiyor. Ebu Süfyan komutanları müşriklerin: “bu kadar ateş yaktıklarına göre bu adamlar bütün Araplarla anlaştı üzerimize geliyorlar” demiş. Hiç Uhud’daki ordu değil bu ordu. Dönmüş adamlarına demiş ki: “Arkadaşlar” demiş “Biz güya Medine’yi yerle bir edecektik. Çoluk çocuğumuz babasız kalacak, gelin biz geri dönelim” demiş. Oradan Mekke’ye kaçarak gitmişler. Medine’yi yıkmak için gelen ordu canını kurtarmak için kaçmış, altı yüz otuz tane yaralı adamdan.

İş, Allah’ın işi. Sen bu işin işçisisin kardeşim. Kalpler Allah’ın elinde. Dilediği zaman ürküttürüyor, dilediği zaman da korkutturuyor, kaçtırtıyor, onu da korkutuyor, seni de korkutabilir. Sen **حَسْبُنَا اللَّهُ وَنِعْمَ الْوَكِيلُ** dedin mi sağlam bir ağızla? İnanarak dedin mi? Kâinat onun zaten, kâinat. İş onun, sonuç onun elinde. Hesaplar onun hesabı. Ashabı kiram bu cümleyi arkadaşlar, yüreklerinden söylediler. Yahu Resûlullah çağırıyor bizi, yara bere sana ne kardeşim, çık devam et sen ya yorum yapmaya ne gerek var? Ee kılıcın yok, deven yok, azığın yok. **حَسْبُنَا اللَّهُ وَنِعْمَ الْوَكِيلُ**. Allah bir şey çıkarır bize. Çıktılar hakikaten Allah onlara yetti mi? Yetti. Üç gün orada beklediler, üç gün o yara bereler içerisinde beklediler, müşrikler Mekke’ye ulaştığına dair haber aldılar, garantili bir şekilde Medine’ye geri döndüler. Böylece, böylece Uhud’daki hezimet, yirmi dört saat içinde düşmanı kovaladıkları için zafere döndü tekrar. Eğer biz, Uhud’u sadece o şehitler bölümüyle algılasak Uhud hezimet, yirmi dört saatlik intikamının alındığını düşünürsek Uhud da zafer aslında.

Burada kardeşler, bizim ashabı kiramın, bu tavrından kendimize nasıl bir ders çıkarmamız gerekiyor? Bir gün çok tatlı bir hatıramı size nakletmek istiyorum: 12 Eylül İhtilal’ının olduğu yıllarda bir grup arkadaşla oturuyoruz, ee benim de o zamanlar Riyazu’s- Salihin okuttuğum bir ders halkası vardı. Bir grup arkadaşlar gelmek istiyorlar, gelemiyorlar. Bir geliyorlar, bir gelmiyorlar. İşte evler basılıyor, niye buradasınız diye tutuklanıyor insanlar diye korkuyorlar. Allah rahmet eylesin genç bir kardeşimiz daha sonra vefat etti, dedi ki: “Hocam, bunlar niye gelmiyor? Moralim kırılıyor. Ya gelmesin bunlar” dedi “ya da geleceksinler!” dedi. Dedim ki: “Ben diyemem hoca olarak niye gelmiyorsunuz, zorla müşteri topluyor gibi olur. Sen istersen söyle.” dedim. Dedi ki: “arkadaşlar” dedi “siz niye derslere gelmiyorsunuz? Bir geliyorsunuz, beş gelmiyorsunuz, moralimizi kırıyorsunuz” dedi. “Yahu görmüyor musun işte ikide bir evleri basıyorlar, işte götürüyorlar iki ay gelmiyor insanlar, sen bekârsın biz çoluk çocuk besliyoruz.” dedi o soran arkadaş. “Ne oluyor sen çocuk besliyorsan?” “Ee beni polis götürür içeri girersem kim bakacak çocuklarıma? Bakacak mısın sen?” diye böyle sorguladı, “iyi o zaman siz bilirsiniz” falan dedi ben de o konu kapandı zannettim.

Ders bittikten sonra o arkadaş sorgulama yapan arkadaş, dedi ki: “sen nerede çalışıyorsun” dedi, “Topkapı’da filan fabrikada” dedi, “sen giderken” dedi “sabahları hep sarhoş oluyor şoförler, ayık olmuyor dedi, kaza olur da ölürsen ne yapacaksın o zaman” dedi. “Ee Allah Kerim o zaman” dedi. Bu sözü dedirttiğinin sebebini anlayamadı o? Dedi ki: “Bana bak! Senin Allah’ın sadece trafik kazasında ölenlerin çocuklarına mı bakıyor?” dedi: “İçeri alınanların çocuklarına bakmıyor mu?” dedi. Ben o zaman anladım bu niye bunu takılıyor, fabrikasını soruyor diye.

El-hak arkadaşlar, **حَسْبُنَا اللَّهُ وَنِعْمَ الْوَكِيلُ** sadece trafik kazasında ölenler için değil. Bunu var ya emin olun on cilt kitap okusam kendime öyle bir ders çıkarmazdım. Hakikaten ne kadar güzel! Yani trafik kazasında ölürsen Allah Kerim, o zaman Allah büyük. Ee diyelim patron işten attı, Allah büyük. Cuma namazına git, işten atarlar, çoluk çocuk bakıyoruz biz. Bu ne Allah ki kardeşim Cuma’ya gidince çocuklarını aç bırakıyor. Bu mantık ne kadar kötü? Ashabı kiram **حَسْبُنَا اللَّهُ وَنِعْمَ الْوَكِيلُ** dediler ama bunu söylerken yürekleri de öyle diyordu, ona inanıyorlardı.

Bunu başka nerde görüyoruz? Ebubekir’in radiyallahu anh bütün malını Resulullah’ın önüne koyduğu zaman “çoluk çocuğa bir şey bırakmadın mı” dendiğinde ne cevap verdi: “Bıraktım, Allah’ı

biraktım.” demişti. İtimat meselesi arkadaşlar. İtimat meselesi. Kazada öldün mü Allah bakıyor, sigortası garanti. Çoluk çocuğa bakıyor, çünkü naçarsın ya hiç senin imkânın yok ya Allah bakıyor o zaman. Zaten onun Kur’an’ı da hep ölenlerle ilgili, yaşayanlarla hiç ilgili değil.

İşte kardeşler, ashabi kiramla aramızda bu müthiş fark var, müthiş fark var. Allah onlardan razı olsun, bizi de peşlerinden sürsün. Şimdi kardeşler, Al-i İmran suresinin 172,173,174. ayetlerinden ashabi kiramın bu tavırlarını, o yara bere içerisindeyken bile “Allah bize yeter, yola devam!” diyen anlayışlarını melekler nasıl kaydetmiş, biz Ramazan da mukabele olarak Kur’an’dan nasıl dinliyoruz bunu?

الَّذِينَ اسْتَجَابُوا لِلَّهِ وَالرَّسُولِ مِنْ بَعْدِ مَا أَصَابَهُمُ الْقَرْحُ لِلَّذِينَ أَحْسَنُوا مِنْهُمْ وَاتَّقُوا أَجْرٌ عَظِيمٌ

الَّذِينَ قَالَ لَهُمُ النَّاسُ إِنَّ النَّاسَ قَدْ جَمَعُوا لَكُمْ فَاخْشَوْهُمْ فَزَادَهُمْ إِيمَانًا وَقَالُوا حَسْبُنَا اللَّهُ وَنِعْمَ الْوَكِيلُ

فَأَنْقَلَبُوا بِنِعْمَةٍ مِنَ اللَّهِ وَفَضْلٍ لَمْ يَمَسْسَهُمْ سُوءٌ وَاتَّبَعُوا رِضْوَانَ اللَّهِ وَاللَّهُ ذُو فَضْلٍ عَظِيمٍ

Bu kadar.

Kardeşim,

Adamlar bir slogan üretiyorlar, levh-i mahfuza yazılıyor. Melekler kaydediyor. Bir saat sonra ayet olarak iniyor. Sen Ramazan’da bunu Kur’an olarak okuyorsun. Ölüye, pısrık adam hayatında malından bir kuruş vermemiş birisi, bir gün bir vakıfta nöbet tutmamış birisi, pısrık biri bir gün ölüyor ruhuna bu ayetleri okuyorsun, ne ilginç, ne enteresan. Allah’a itimat edip malından bir lira veremeyen, çocuklarını Allahın aç bırakacağını zanneden, evini bir gün bir hadis derslerine bile açamayan birisini bu yiğitlerin ayetlerini okuyorsun cennete girsin diye. Kim inanır? Kim itimat eder böyle bir Kur’an’la onun cennete gireceğine?

Okuduğun ayet ne gülünç kardeşim. Ödlek, Allah’a itimat etmeyen, Allah’ın onu aç bırakacağını zanneden, evsiz bırakacağını zanneden bir Müslüman’a Müslümanlığına diyeceğimiz yok, okuduğun ayetler yara bere içerisindeyken, parmakları kesilmiş olduğu halde ağabeyinin omzuna dayanarak, elinde kılıç cihad etmeye giden adamlara inmiş ayetleri okuyorsun, güler melekler, güler, güler. Bari kardeşim Fil suresini oku be! Başka sureleri oku. Hiç ayet ters düşmesin bari. Bahçeleri anlatan, Kehf ashabi Kehf’i anlatan, ölülerle ilgili ayet oku kardeşim, hiç bu ayet uyuyor mu? İçinde hasbunellah geçen ayete benziyor mu adamın hayatı? Bu otuz numara ayakkabıyı elli numara ayağı olan birine giydirmek gibi bir şey.

الَّذِينَ اسْتَجَابُوا لِلَّهِ وَالرَّسُولِ dedi adamlar, Kur’an oldu dedikleri şey kardeşim ya. Dedikleri Kur’an oldu, ayet oldu. Ramazan’da okuyorsun, çocuğuna ezberletiyorsun, şifa niyetiyle okuyorsun. Allah onlardan razı olsun. Bakalım şimdi Allah onları nasıl anlatıyor? Bu adamlar üstelik ne enteresan kardeşim, 24 saat önce Resûlullah’ı yalnız bıraktılar, hata ettiler. Ama ne dönüş, ne samimiyet, ne aşk, ne heyecanla geri döndüler ki sözleri ayet oldu. Heyecanları meleklerle örnek oldu. Melek değillerdi. Bu sözlerin sahipleri yüz sene secde halinden hiç kalkmamış bir insan da değillerdi. Sabahleyin Resûlullah’ı üzdüler. Yaralanmasına vesile oldular aleyhisselatu vesselam. Ama öğlende işi anlayınca “الَّذِينَ اسْتَجَابُوا لِلَّهِ وَالرَّسُولِ” Ne dediyse Resûlullah tamam” dediler, sabahkini Allah affetti, öğlendekini Kur’an’a geçirdi. Heyecan bu, bakın şimdi ne diyorlar? Ne diyor ne diyor kuran onları nasıl tanıtıyor.

“Onlar yaralandıktan sonra da yine Allah’ın ve Resûlü’nun çağrısına uyanlardır. Onlardan iyilik yapan ve sakınanlar için pek büyük bir ödül vardır. Onlar, öyle kimselerdir ki halk onlara insanlara size karşı toplandı, onlardan korkun dediği zaman bu onların imanını arttırdı.” Suphanallah, suphanallah. Adama diyorsun “düşman büyüdü”, imanını artırıyor. “Yahu on bin kişi oldular” diyorsun, imanını artırıyor, “öldürecekler seni” diyorsun, daha çok artırıyor. Tedbir almıyor. Beş metre öteye kaçmıyor. Ve dediler

ki: “Bize Allah yeter, ne güzel vekildir o. Sonra da kendilerine hiçbir kötülük dokunmadan Allah’ın nimeti ve lütfüyle döndüler ve Allah’ın rızasına eriştiler. Allah pek büyük lütuf sahibidir.”

Bu ayet nasıl bitiyor arkadaşlar? Onlar ki öyle yaptılar biz de onları cennete sokmaya karar verdik. Böyle mi bitiyor? Hayır. Gittiler, *فَانْقَلَبُوا بِنِعْمَةِ مِّنَ اللّٰهِ وَفَضْلٍ لَّمْ يَمَسَّسْهُمْ سُوءٌ* Delikanlıca gittiler, yiğit döndüler. Taviz verselerdi, yahu bu durum kötü mötü deselerdi kılıçtan geçirecekti müşrikler onları. Ölüme gittiler, hayat buldular. “فانقلبوا بنعمة من الله” Allah onlarla beraber oldu. Ne sayesinde? Delikanlılıkları sayesinde. Yarayı bereyi görmeden Allah’ın ve Resulünün davetine icabet etmeleri sayesinde. Korksalarđı tam tersi olacaktı. “Aman tedbir alalım.” deselerdi, ne olacaktı? İşte bir temsilci göndereceklerdi yapmayın, etmeyin seneye görüşürüz mörüşürüz. Gelip Medine’nin altını üstüne geçireceklerdi. O zaman Allah onlara destek vermeyecekti. “فانقلبوا بنعمة من الله” Allah’ın nimetine ne sayesinde ulaştılar? Hasbunellah dedikleri için. Allah bize yeter.” Dediler, yetti onlara Allah. Allah onlara yetti o zaman. Kendi başlarının çaresine baksalarđı, müşrikler onları karınca gibi ezip gidecekti.

Kardeşler,

En baştaki sözümüze tekrar dönüyoruz. Biz, Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Efendimizin ve O’nun can ciğer sahabilerinin hayatlarını çocuklarımıza uykudan önceki masallar olarak anlatmıyoruz. Kur’an-ı Kerim’imiz, sevgili Peygamber aleyhisselam Efendimizi’i en güzel en değerli örnek olarak bize sunuyor. O bizim örneğimiz. Bu örneklik sadece sabah namazını kılarırken mi? Sabah namazını kılıyorsun, Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem iki rekât kıldı iki rekât kılıyorsun örnek aldın. Ramazan orucunda da örnek aldın. Hacda tavaf ederken de örnek aldın. Abdesti de ona göre aldın. Örnek. Hayat örneğin kim? Dünyaya bakış örneğin kim? Sadece şadırvanda abdest aldırın bir peygamber mi bu? Hayır! Hayat örneğimiz o. Evet, bin kere evet! Hasbunellah! Allah bize yeter kardeşler. Onuncu asırda da yetti. Yirminci asırda da yetti. Ellinci aşırı da varsa dünyanın, Allah kullarına yetecektir. Şimdiki teknoloji büyüklüğü o zamanki Müslümanların elindeki imkânlarla göre müşriklerin elinde vardı. Kalabalıktılar. Kitleler halindeydiler. İşte Uhud. Üç bin kişi geldiler, yedi yüz Müslüman vardı karşılarında. Bedir’e bin kişi geldiler. Üç yüz on dört Müslüman vardı karşılarında. Halid ibni Velid Mute’de üç bin kişiyle yetmiş beş kişinin önüne çıktı. Allah ondan razı olsun. Yermük’te kaç Müslüman vardı? Yirmi beş bin Müslüman, yüz yirmi bin kişinin önüne çıktı. Seninle Allah varsa senin önünde düşman durur mu? Allah yoksa zaten senin kalbin çatlıyordur. Allah için iş zor değil ki. Sadece onun kalbine ya burada lüzumsuz savaşıyoruz, boşuna ölüp gideceğiz diye bir vesvese atar, iş bitti. Yermük’te yine Halid ibni Velid’in meşhur destan yazdığı yerlerden birinde kardeşim yirmi bin kişiydiler ya. Yedekleriyle medekleriyle yirmi beş bin kişi bir ordusu var. Karşısında iki yüz bin kişiden oluşmuş Bizans ordusu var. Adamlar askerlerini birbirlerine zincirle bağlamışlar. Kaçmasın. Biri ölünce kaçmasın diğeri diye. Tedbir almışlar. Halid ibni Velid de zincirle temizlemiş onları.

Kardeşim,

Seninle Allah varsa senin kalbin volkan olur, dağ olur. Hayır! Seni Allah desteklemiyorsa silah ne yapsın sana. Görmüyor musunuz adamlar tetiğine basmadan beş yüz mermi birden atan silahla tankın arkasına saklanıyor. Öbür adamın elinde de sapan taşı var. Sapan taşı atan bir çocuktan korunmak için elindeki silah, o çocuğu sülalesi ile yok edecek güçte bir silah. Tankın arkasına gizleniyor. İş silahta değil. Kalbin silah gibi hareketli, heyecanlı, çelik olmasında

İşte kardeşler,

Ashabı kiram binlerce destan yazdılar, Allah onlardan razı olsun. İşte yazdıkları destanlardan bir tanesi budur. Bakınız Uhud’a tekrar dönelim. Uhud, eğer Hamraü’l Esed bölümü yani ertesi günkü

bölüm olmasaydı ashabi kiramı yakmıştı. Zor cennete girerlerdi. Neden? Uhud sabahı Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem nezaketten, nezaket olsun diye nasıl bir savaş yapalım, nasıl uygun görüyorsunuz, diye sordu. Ashabi kiramın gençleri “ihihim” yapmaya başladılar. “Uhud’a gidelim. Şöyle dağ eteğine gömeriz onları.” filan demeye başladılar. Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem de buyurdu ki “Bu adamlar çok kalabalık geliyor. Şehir içinde bunları daha iyi dağıtırız. Sokak aralarında beşer onar temizleriz. Medine’de bekleyelim, Medine’de bunları dağıtalım.” dedi. “Ya Resûlullah! Bedir’e de bizden habersiz gittin zaten.” filan dediler gençler. “Ne demek istiyorsunuz.” dedi Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem. “Uhud’a gideceğiz.” dediler. “İyi öyle olsun.” buyurdu. Gitti evine girdi silahlarını hazırlarken ashabi kiramın büyükleri, “Bu terbiyesizliği nasıl yaptınız siz ya! Kim oluyorsunuz da peygamberin önünde şuraya gideceğiz, buraya gideceğiz diye kahramanlık yapıyorsunuz? Çabuk gelince özür dileyin, elini ayağını öpün, af dileyin, sen nasıl istiyorsan öyle olsun ya Resûlullah, deyin.” dedi. Uhud sabahı, sabah namazından sonraki olay bu. Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem de zırhını giydi, çıktı. Hemen ellerini öpmeye kalktılar, “Ya Resûlullah böyle ağzımızdan kaçtı, terbiyesizlik.” filan dediler. Yani sen nasıl istiyorsan öyle olsun. Buyurdu ki: “Peygamber bir defa konuşur. Tamam dedik bir defa.” dedi. “Çıkıyoruz şimdi.” dedi. Afet o anda başladı zaten. Gönlünü kırdılar Peygamber aleyhisselam Efendimizin. Yani gönülsüz gitti Uhud’a. Akıl edemediler ki ya arkasında Cebrail var. Bütün melekler yer gök O’nun emrinde. Bir bildiği vardır biz bekleyelim diyemediler. Akıl edemediler bunu. Olacak işte imtihan olacak şey. Yani o hatayla Uhud’a gittiler. Uhud’da ikinci hatayı yaptılar. Ama buna rağmen üçüncü tavırları ayet olacak düzeyde güçlü ve bereketli oldu. Üçüncü tavırlarından ayetlere konu çıktı arkadaşlar. Ne mübarek insanlar. Allah hepsinden razı olsun. Bu, bu büyük kahramanlıkları sadece bizim işte bizim geçmiş Müslümanlarımız bu kadar şanlı şöhretli insanlardır, dememiz için değil. Çok basit bir tavır bu(!). hayır! Asıl biz de günün birinde böyle bir imtihana tabi tutulursak, işte örneğimiz bizim, dememiz gereken olaylar bunlar. Birinin kahramanlığını, akşamdan sabaha kadar konuşmak karın doyurmuyor. Ebu Bekir’i Allah çok seviyordu, demek seni sevdirmiyor ki. Halid ibni Velid çok yiğitti, cengâverdi, demek seni yiğit yapmıyor ki. Elin malını saymakla sen zengin olmuyorsun. Onun gibi olmakla zengin olabiliyorsun. Halid ibni Velid gibi yiğit olursan sen de yiğit olursun. Ebu Bekir gibi sadakatin olursa sen de sadıklardan olursun. Ebu Bekir doğruydu, demek bir şey değil ki! İdi, gitti. Sen, ben, ashabi kiramı arkadaşlar, yeniden tanımak zorundayız. İşte Hasbunellah böyle dediler. Biz de Hasbunellah, deriz çocuklar sinirlendiği zaman ha. Fesuphanellah kardeşim. O karşısındaki üç bin tane düşmanı Allah’a saldı, sen doğurduğun çocuğu Allah’a salıyorsun. Kaldı ki onu ciddi demediğin için de melekler helak etmiyor çocuğu. Yoksa onu da ciddi desek çocuk belaya girecek.

Her halükarda Hasbunellah slogandır arkadaşlar. Bu, Ebu Bekir’in sloganıdır. Ömer’in sloganıdır. Şu şehitlerin sloganıdır bu. Şu yara bere içerisinde Allah’a koşanların sloganıdır. Eğer bir gün düşmandan bunaldıysan Hasbunellah de. Hemen melekler onu laboratuvara sokarlar, ciddiyetini ölçerler. Şöyle yüzde ellinin üstünde ciddi buldular mı seni, korkma! O zaman sana Allah yeter. Bir gün eğer hastalıktan bunaldıysa Hasbunellah de. Allah senin şifanı verir. Yeter ki Allah ve melekleri söylediğin sözü damarlarından geçirerek söylediğini görsün. Öyle eline bir züppe tespih alıp zırt pırt böyle tespihle Hasbunellah demek, Suphanallah demek, bunlar züppe hareketleri. İşte hapishanede volta atarken elinde tespihle suphanallah. İpe götürülecek suçlar bunlar. Öyle şey olur mu ya! Volta atmak için suphanallah denmez. Deşarj olmak için denir. Bütün dünya seni kuşattı dendiği zaman Hasbunellah, Hasbunellah, diyebiliyorsan, elhamdülillah. Elhamdülillah. Damarların senin iman fıskırıyor demektir. O zaman sen, yeni Kur’an yazılmayacağı için Kur’an’a geçemezsin. Ama Kur’an’a geçenlerle beraber Havz-ı Kevser’e geçersin Allah’ın izniyle. Kur’an yazılmayacak ama Havz-ı Kevser’in listesi açık. Oraya yazılacaklar her gün artıyor. Kayıt mümkün. Kayıt tarihi, güneş batıdan doğuncaya kadar devam ediyor.

Kardeşler,

“Hasbunallah ve ni'me'l vekil” gerçekten. Gerçekten Allah bize yeter. Allah'ı bırakınca da hiçbir şeyin bize yetmediğini gözümüzle gördük. Gözümüzle görüyoruz. Ne medya bize yetiyor. Ne güç yetiyor. Ne paramız yetiyor. Paramız olduğu halde gene Müslümanlığı yaşayamıyoruz. Bizden önce çulsuz Müslümanlar bizden iyi Müslümanlık yaşadılar. Paramız var, yazıklarımız var. Plaza gibi Kur'an kurslarımız var artık. Plaza gibi.

Bir gün babama dedim ki, baba, dedim. Filan yerde, onun tanıdığı bir medrese vardı, medreseyi yenilediler dedim. Böyle ayakkabılarınıla girmeye utanırsın, dedim. Otel motel neymiş onun yanında. Durdu durdu dedi ki, benim bildiğim, dedi, altın küpleri filan mağaralarda böyle eğri büğrü yerlerde olur, otelde altın küpü olmaz ki, dedi. El hak, merdiven altlarında mağaralarda bülbül gib Kur'an hafızları yetişti, Müslümanların onları yedirecek bir kuruşu yoktu. Bağırsak, deri toplanarak, Cuma günleri bir deri Allah'ını seven versin işte, diyerek, Müslümanlar evlerinde beğenmedikleri, köyden gelmiş küflü bulgurları kurlara vererek filan vesaire Kur'an kurslarında binlerce hatta on binlerce bülbül gibi hafızlar yetişti. Onlar ümmeti Muhammed'in imanını taşıdılar, ayakta tuttular. Allah emek verenlerden, çalışanlardan razı olsun. Şimdi Kur'an kursları arkadaşlar yani böyle hafif bir eski ayakkabıyla girilmeyecek kadar modern oldu. Ziyaret ediyorum, bir anlatıyorlar ki şöyle böyle otellerde filan öyle manzaralar yok. E bir de bir hafızdan bir Kur'an dinleyelim diyorsun, iş bitiyor. Yasin okuyacak hafız yok. Yasin uzun, altı sayfa. Mülk suresine de razıyız. Mağaradan altın çıktı. Eski köy evinin altında altın var. Fakat otellerde altın maltun yok. Faturalar bile maille ödeniyor şimdi. Onun için Allah bizimle olduktan sonra Allah seninle ise eğer bir dostunu gönderiyor Allah, o dostu fakru zarurete rağmen on bin hafız yetiştiriyor İslam ayakta tutuyor. Allah sana destek vermedikten sonra sabah namazına bile kalkamazsın kardeşim. Sabah namazına kalkmak bile Allah'ın yardımı ile olacak. Allah görecek akşam yatarken senin Hasbunallah'ı içine sindirdiğini. Yoksa sabah namazına da kalkamazsın. Bir sayfa Kur'an okumaya vakit de bulamazsın. Ayırdığın halde zekâtır diye onu vermeye bile vakit bulamazsın. Her şey Allah'ın yardımıyla, düşmana karşı da şeytana karşı da nefse karşı da kendi kimliğimize ve arzularımıza, şehvetlerimize karşı da Hasbunallah ve ni'mel vekil ni'mel Mevla ve ni'mennasir.

Elhamdülillahi Rabbi'l alemin.